

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 12/2021
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Слијепчевића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА предузетника, Радња за превоз путника, чији је пуномоћник Мишо Добријевић, адвокат у ..., против туженог „PORSCHE LEASING SCG“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Миломир Ћирић, адвокат у ..., ради стицања без основа, вредност предмета спора 96.949,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној, против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2785/19 од 14.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2785/19 од 14.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2785/19 од 14.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1514/18 од 12.03.2019. године ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 24.042,60 динара, са законском затезном каматом од 12.11.2008. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 72.659,73 динара, са законском затезном каматом на износе и за периоде ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 48.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2785/19 од 14.05.2020. године ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио посебну ревизију из свих законских разлога. Позвао се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и

против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца јер у конкретном случају за то нису испуњени услови из одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Ревизијом побијаним делом другостепене пресуде је правноснажно одлучено о захтеву тужиоца да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 24.042,60 динара са законском затезном каматом од 12.11.2008. године до исплате услед неосноване наплате накнаде трошкова финансијског лизинга и износ од 72.659,73 динара, са законском затезном каматом на износе и за периоде ближе наведене у овом ставу изреке на име накнаде других трошкова који су настали реализацијом финансијског лизинга. Нижестепени судови полазећи од одредаба Закона о финансијском лизингу („Сл. гласник РС“, бр.55/03 и 61/05), и Одлуке Народне банке Србије о минималним условима за закључење уговора о финансијском лизингу и о начину исказивања лизинг накнаде и других трошкова који настају закључењем тог уговора („Сл. гласник РС“, бр.4/06 и 64/06), закључили да тужени има право да приликом закључења уговора о финансијском лизингу наплати од корисника лизинга трошкове обраде захтева и друге трошкове који настану реализацијом посла финансијског лизинга. Предметни уговор о лизингу садржи јасне и прецизне одредбе о трошковима предметног уговора о лизингу. Тужилац је приликом закључења уговора био упознат са свим битним елементима уговора, укључујући и трошкове обраде захтева и све друге трошкове који настану реализацијом финансијског лизинга. Закључак је судова да је плаћањем наведених трошкова испунио своју пуноважну уговорну обавезу. Зато је одбијен као основан захтев за враћање новчаног износа уплаћеног туженом по основу наведеног уговора о лизингу.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин одлучивања и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно ни ново тумачење права, ни уједначавање судске праксе. Тужилац у ревизији није навео различите правноснажне судске одлуке по истом правном питању од значаја за праксу. Неосновано је позивање ревидента и на правни став о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године, јер се тај став не односи на трошкове лизинг накнаде.

Битне повреде одредаба парничног поступка, као ни разлози који се тичу правилности утврђеног чињеничног стања, на које се позива ревидент, нису законски основ због кога се може изјавити посебна ревизија.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник

РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се не може изјавити.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Одредбом члана 480. став 2. Закона прописано је да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 26.03.2018. године. Вредност предмета спора је износ од 96.949,00 динара, што је противвредност испод 30.000 евра. Како се ради о спору мале вредности ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић